

Хай Заратустра каже що завгодно,  
Та істину оту затвердив час:  
Якщо вдивлятись довго у безодню,  
Тоді безодня втупиться у вас.

Візьме за горло і у вир затягне,  
І відштовхне від тихих берегів.  
Живеш? Живи! Незбагнене — це магма.  
Предвічна територія богів.

За просто так не зможеш, не підглянеш,  
Рядок останній черкне по мені...  
Поезія — це невтоленна спрага,  
Ріки пошерхлі губи кам'яні.

Це таїна, що лишиться такою,  
Крізь камінь, що летить у бистрину,  
Ріка себе осмислює рікою,  
Нараз відчувши власну глибину